

U S N E S E N Í

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Mgr. Jitky Zavřelové a soudců JUDr. Věry Šimůnkové a Mgr. Ing. Petra Šuránka v právní věci žalobce: **J. K.**, IČ: , se sídlem , proti žalovanému: **předseda Městského soudu v Praze**, se sídlem Spálená 2, 120 00 Praha 2, o žalobě na ochranu proti nečinnosti,

t a k t o :

- I. Žádost žalobce o ustanovení právního zástupce se se zamítá.**
- II. Žaloba se odmítá.**
- III. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 2. 2014, č. j. Nad 52/2014-11, bylo ve smyslu ustanovení § 9 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) projednání a rozhodnutí žaloby podané původně u Městského soudu v Praze přikázáno zdejšímu soudu, který přikázanou věc obdržel dne 11. 4. 2014.

Žalobce se v žalobě domáhá, aby soud přikázal žalovanému vyvěsit usnesení žalovaného ze dne 20. 10. 1998, č. j. 52 K 92/97-83, kterým byl na žalobcův majetek prohlášen konkurs (dále jen „usnesení o prohlášení konkursu“), a to tak, aby bylo zřejmé, kdy se tak stalo, a to spolu s tím, že po uplynutí zákonem stanovené lhůty, po kterou musí být tato písemnost vyvěšena, se přikazuje žalovanému tuto písemnost sejmout z úřední desky soudu, vyznačit na ní den, kdy byla snata, a následně odevzdat k založení do příslušného spisu. Žalobce dále upřesňuje, že dne 10. 12. 2013 podal žádost o provedení opatření podle § 80 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „správní řád“), v níž se na žalovaném domáhal učinění takového opatření (rozhodnutí), jímž by byla žalovanému uložena povinnost, aby neprodleně vyvěsil usnesení o prohlášení konkursu na úřední desce, a to nejpozději do 3 dnů ode dne doručení tohoto rozhodnutí spolu s tím, že se musí jednat o vyvěšení předmětného usnesení řádně a předpisům vyhovujícím způsobem. Žalovaný však výše popsany návrh pouze zaznamenal do spisu vedeného pod sp. zn. 52 K 92/97, aniž by podnikl jakákoli další opatření, resp. aniž by se tímto návrhem jakkoli zabýval. Žalobce je toho názoru, že usnesení o prohlášení konkursu nebylo vyvěšeno řádně ve smyslu ustanovení § 13 odst. 6 zákona č. 328/1991 Sb., o konkurzu a vyrovnání, ve znění účinném ke dni vydání usnesení o prohlášení konkursu (dále jen „zákon o konkurzu a vyrovnání“), čímž mohlo být porušeno právo žalobce na skutečné a zákonu vyhovující uspořádání jeho majetkových poměrů a zároveň mohla být dle názoru žalobce porušena práva dalších osob na spravedlivý proces.

Žalobce současně žádal, aby mu byl pro toto řízení ustanoven právní zástupce k ochraně jeho zájmů, neboť je v současné době v takové majetkové situaci, která toto postavení odůvodňuje.

Krajský soud v Praze shledal, že žaloba je včasná a obsahuje potřebné náležitosti, proto se dále zabýval otázkou její přípustnosti:

Dle ustanovení § 79 odst. 1 s. ř. s. se může ten, kdo bezvýsledně vyčerpал prostředky, které procesní předpis platný pro řízení u správního orgánu stanoví k jeho ochraně proti nečinnosti správního orgánu, žalobou domáhat, aby soud uložil správnímu orgánu povinnost vydat rozhodnutí ve věci samé nebo osvědčení. Dle odst. 2 téhož ustanovení je žalovaným správní orgán, který podle žalobního tvrzení má povinnost vydat rozhodnutí nebo osvědčení.

Dle ustanovení § 4 odst. 1 písm. a) s. ř. s. se správním orgánem rozumí orgán moci výkonné, orgán územního samosprávného celku, jakož i fyzická nebo právnická osoba nebo jiný orgán, pokud jim bylo svěřeno rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné správy.

Dle ustanovení § 126 odst. 1 zákona č. 6/2002 Sb., o soudech, soudcích, přísedících a státní správě soudů a o změně některých dalších zákonů (zákon o soudech a soudcích), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o soudech a soudcích“), předseda krajského soudu vykonává státní správu krajského soudu a okresních soudů v jeho obvodu. Vedle toho podle odst. 2 téhož ustanovení předseda krajského soudu dbá o důstojnost jednání a dodržování zásad soudcovské etiky v řízeních, vedených u krajského soudu a u okresních soudů v jeho obvodu, a o to, aby v těchto řízeních nedocházelo ke zbytečným průtahům. K tomu účelu, a to i s využitím elektronické evidence věcí, vedených u krajského a okresních soudů, provádí prověrky soudních spisů, dohlíží na úroveň soudních jednání a vyřizuje stížnosti.

Dle ustanovení § 119 je za správu soudů odpovědné Ministerstvo spravedlnosti (srov. též ustanovení § 11 odst. 1 zákona č. 2/1969 Sb., o zřízení ministerstev a jiných ústředních orgánů státní správy České republiky, ve znění pozdějších předpisů).

Z koncepce zavedené v zákoně o soudech a soudcích je zřejmé, že v činnosti soudů je třeba rozlišovat případy, kdy je soudci a pracovníky soudu vykonávána moc soudní (tzv. jurisdikční složka) a případy, kdy pracovníci soudu jednající z pověření orgánu státní správy soudů vykonávají správní činnost a kdy je tedy jejich jednání považováno za úkon správního orgánu. Soud proto zkoumal, do které z výše uvedených činností soudu (tj. zda do jurisdikční nebo do výkonu státní správy) by měl spadat úkon, jehož provedení se domáhá žalobce.

V nyní projednávané věci se žalobce domáhá vyvěšení usnesení o prohlášení konkursu na úřední desce soudu ve smyslu ustanovení § 13 odst. 4 a 5 zákona o konkursu a vyrovnání *[pozn.: žalobce sice ve svém návrhu odkazuje na § 13 odst. 6 zákona o konkursu a vyrovnání, jím zmiňovaný odst. 6 však byl do zákona zařazen až novelou č. 105/2000 Sb., v době vydání předmětného usnesení o prohlášení konkursu – tj. ke dni 20. 10. 1998 – však platilo znění novely č. 94/1996 Sb., kdy úprava vyvěšení na úřední desce soudu byla obsažena v odst. 4 a 5]*.

Usnesení o konkursu bylo ve smyslu ustanovení 13 odst. 1 zákona o konkursu a vyrovnání rozhodnutím, jímž soud prohlašoval konkurs na majetek dlužníka, a které vydal tehdy, pokud zjistil, že jsou splněny zákonem vyžadované podmínky pro prohlášení konkursu. Vedení konkursního a vyrovnávacího řízení bylo v době tehdejší právní úpravy výlučnou pravomocí soudu (§ 2 zákona o konkursu a vyrovnání), ostatně stejně je tomu i v případě současné úpravy insolvenčního řízení (srov. zejm. § 1 a § 2 zákona č. 182/2006 Sb., insolvenčního zákona, ve znění pozdějších předpisů). Vydáním usnesení o prohlášení konkursu soud určí způsob řešení úpadku dlužníka, čili závazným způsobem rozhoduje

o právech o právech a povinnostech určité osoby, a proto není nejmenší pochyb, že vydání tohoto typu usnesení probíhá v rámci jurisdikční činnosti soudu.

Pokud jde o žalobcem požadované vyvěšení usnesení o prohlášení konkursu na úřední desce soudu, zákon vyžadoval provedení tohoto úkonu jako nezbytnou podmínku k tomu, aby mohly nastat účinky konkursu (srov. § 13 odst. 4 a odst. 5 zákona o konkursu a vyrovnání). Šlo tedy o úkon, který bezprostředně navazoval na samotný rozhodovací proces. Vyvěšení usnesení o prohlášení konkursu na úřední desce je tedy činností, která je nedílně spjata s jeho vydáním. Právě kvůli této těsné spojitosti s rozhodovací činností soudu je nutno na vyvěšení usnesení o prohlášení konkursu na úřední desku nahlížet jako na ryze jurisdikční činnost, a v žádném případě jej nelze směřovat s vyvěšením rozhodnutí na úřední desce ve smyslu ustanovení § 25 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů [srov. též závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 7. 2005, č. j. 8 Ans 2/2005 – 63: „*Výkonem soudní moci je nejen přímé rozhodování soudu, ale i výkon takových činností, které sice nejsou přímou jurisdikční činností, nicméně jsou s jejím výkonem bezprostředně spjaty.*“]

Vzhledem k výše uvedeným důvodům proto nelze souhlasit s názorem žalobce, že na vyvěšení usnesení o prohlášení konkursu na úřední desce soudu lze nahlížet jako na úkon správního orgánu. Soud naopak dospěl k závěru, že daný úkon je svou povahou aktem moci soudní, a z tohoto důvodu jej nelze podřadit pod nečinnost správního orgánu ve smyslu ustanovení § 79 odst. 1 s. ř. s. za použití § 4 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Z tohoto důvodu není dána pravomoc správních soudů v této věci rozhodovat a Krajský soud v Praze proto musel návrh žalobce jako zjevně nepřipustný odmítnout [§ 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s.].

Jelikož předmětný žalobní návrh nelze v soudním řízení správním vůbec projednat, dospěl soud k závěru, že není důvod ustanovovat žalobci k ochraně jeho práv advokáta, a proto jeho žádost o ustanovení právního zástupce zamítl.

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 3 s. ř. s., podle něhož nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, byla-li žaloba odmítnuta.

Poučení : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 12. června 2014

Mgr. Jitka Zavřelová, v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost:
Božena Kouřimová